

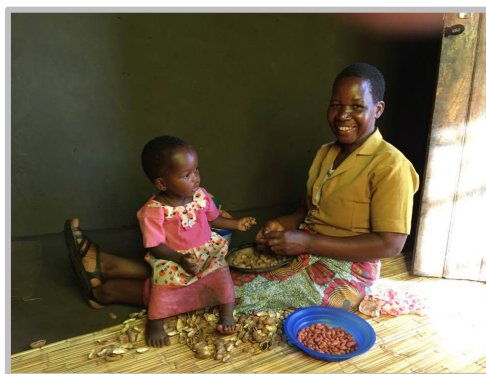
Mpasa: Ett mycket kärt återseende

Det var fantastiskt att komma tillbaka till Malawi. Ända sedan jag var här första gången, sommaren 2014, har jag längtat tillbaka och nästan fantiserat om den lilla vackra byn Chimenya Village i Mpasa. Det är något speciellt med den här platsen som är svårt att beskriva med ord. Man känner sådan värme här, människorna i byn är så otroligt välkomnande, vänliga och fantastiska! Jag har rest och volontärarbetat i Afrika förut, men aldrig riktigt varit i närheten av att leva sådär *på riktigt*, i en liten by långt ute på landsbygden utan varken elektricitet eller rinnande vatten. Det som gör upplevelsen här i Mpasa extra speciell och autentisk är att man bor tillsammans med en malawisk familj, vilket gör att man verkligen får chansen att sätta sig in i deras liv på riktigt. Man lär sig så oerhört mycket om deras kultur och hur de lever, och framförallt lär man sig mycket om sig själv. Man växer när man är i den här byn.

Precis som första gången jag var i Mpasa, bodde jag även denna gång tillsammans med "Mama Sarah" och hennes mysiga familj i Chimenya Village. Det var så fantastiskt att få komma tillbaka dit, och se hur barnen växt och utvecklats sedan sist jag såg dem. Jag blev så rörd av deras varma välkomnande, och det kändes verkligen som att komma hem. Trots att 2,5 år hade passerat så mindes de så mycket om mig och kom ihåg saker som jag hade berättat för dem den första gången jag var där! Sarah är en fantastisk Mama, hon vet precis hur hon ska få mig att känna mig som hemma och må bra. Jag älskar hur hon väcker mig tidigt på morgonen, knackar på min dörr och säger "Lisa, shower is ready!", vilket innebär att hon klivit upp och värmt upp en hink med vatten som jag får tvätta mig i. Efter "duschen" är det dags för frukost bestående av majsgröt, ägg och frukt, och jag bara *älskar* att sitta där i den tidiga morgonen på bambumattan och njuta av min mysiga frukoststund. En sak som kändes extra kul med Sarah 45 år, var att se hur även hon hade utvecklats sedan sist jag såg henne. 2014 kunde hon knappt någon engelska alls, men tack vare en hel del besök av volontärer hade hon nu lärt sig en hel del engelska och vi kunde nu kommunicera på ett helt annat sätt! För att lära sig ännu mer hade hon dessutom börjat gå till en byskola, där vuxna får gratis undervisning av en lärare en kväll i veckan. Wow, det kändes verkligen som att hon utstrålade en helt annan energi och självkänsla nu, och det riktigt lystes om henne när hon visade mig vad hon lärt sig. Fantastiskt att se!

Jag och fina Christina posar med Mulanjebergen i bakgrunden.

Här sitter Sarah och barnbarnet Tess och skalar jordnötter.

Några av barnen i familjen <3

Kvällarna var minst lika mysiga som morgnarna. Jag brukade alltid komma hem lagom till att solen gick ned, och då satte vi oss allihop på den obligatoriska bambumattan med tända ljus och åt middag tillsammans. Det var en härlig känsla att sitta där i mörkret, och lyssna på alla syrsor som spelade och paddor som kväkte omkring oss. Före och efter middagarna brukar vi sjunga tillsammans på engelska eller chichewa, och barnen lärde mig allt ifrån den malawiska nationalsången till olika fraser på chichewa, som jag sedan glatt kunde briljera med när jag pratade med människorna i byn! ☺ Vi satt även där om kvällarna och läste läxor, lilla George övade gång på gång på alfabetet som han tillslut klarade att rabbla utan att tjuvkika, och ja... det var helt enkelt en väldigt mysig stund på dygnet.

Jag skulle kunna berätta hur mycket som helst om den lilla byn och hur det är att bo på det här sättet. För att inte gå in för mycket i detalj och tråka ut er, så kan jag bara säga med ett ord att det är *fantastiskt*. Att bo så nära naturen, långt bort från bilarnas buller, avgaser, elektricitet, stressen... Facebook, Instagram, Snapchat finns inte så långt ögat kan nå... det är avkopplande. Man är i *nuet*, man är *närvarande* på ett sätt som jag sällan är hemma i Sverige. Man har tid att tänka. Och bara det här att kunna äta sådant som de odlar på sin egen tomt, hur mycket mer närproducerat kan det bli? Man känner sig så nära naturen på *alla* plan, man känner sig sund och *mår bra* (att det är svettigt, varmt, och mycket mygg om kvällarna har jag redan förträngt, men det är ju sådant man får räkna med när man åker till Afrikat ☺).

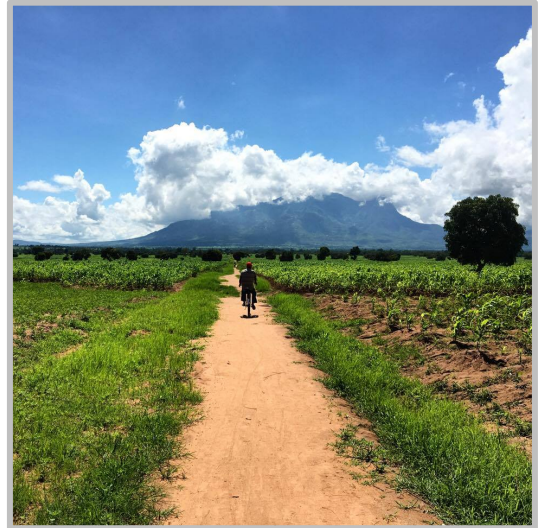
Härlig lunch i skuggan

Children Back to School

Nu tänkte jag berätta lite om det projekt som jag var mest involverad i om dagarna. Afrogarden har startat ett fantastiskt initiativ som kallas för **Children Back to School**, som riktar fokus mot de barn och ungdomar i byn som av någon anledning hoppat av skolan. I samarbete med hövdingarna och skolorna försöker Afrogarden komma i kontakt med dessa barn och ungdomar och uppmuntra dem till att återvända till undervisningen.

Vi började med att bjuda in alla byhövdingarna till ett möte för att tillsammans med dem planera upplägget av programmet, samt vilka byar vi skulle fokusera på. Hövdingarna var alla mycket positivt inställda till initiativet, och eftersom de hjälpt Afrogarden med Children Back to School tidigare så visste det redan vad det handlade om. Några dagar efter mötet hade hövdingarna från respektive by hjälpt oss med att identifiera och skriva ned listor med namn på alla de barn som de visste inte gick i skolan, vilket gjorde att vi kunde påbörja arbetet.

Francis, Aron och Kondwani, som jag kallade "The Three Musketeers" från det lokala teamet, fick 3-4 byar vardera att ansvara för, och jag fick äran att följa med dem på deras hembesök i byarna och samtala med familjerna. Hela dagarna cyklade vi runt i de olika byarna, besökte samtliga barn som stod nedskrivna på listorna, samtalade, förde anteckningar, och försökte komma till botten med varför de hade hoppat av. I vissa byar, som i Mpaniha, hade vi över 40 barn att besöka, i Chimenya 15, och i en annan 30... Mpaniha Village var extra utsatt eftersom deras bro över floden hade rasat under regnperioden, vilket gjorde att barnen tvingades gå långa omvägar för att komma till skolan (med tanke på att det tog oss minst en halvtimme att cykla dit, så kan man ju tänka sig hur lång tid det tar för ett par små ben att gå till fots!).

På väg till hembesök i vackra Mpaniha Village

Från våra samtal med barnen och familjerna kunde vi snart se ett tydligt mönster: *Alla barn ville gå i skolan. Alla familjer ville att deras barn skulle gå i skolan.* Så vad var problemet? Jo, där fanns det också ett tydligt mönster, som var föga förvånande. *Brist på pengar. Brist på mat. Brist på kläder, skoluniformer, skolmaterial.* När familjerna kämpar och sliter för att få tag i mat för dagen, och inte ens har några ören kvar som räcker till en liten penna, så finns det ingen möjlighet för barnen att gå i skolan. Lärarna skickar hem barnen om de inte har någon skrivbok eller penna, och det är dessutom krav på att barnen måste ha skoluniform i den malawiska skolan. En skrivbok kostar kanske runt 20 öre, så om familjen inte ens har pengar till det, hur ska de då kunna betala för 10 stycken skrivböcker (en för varje skolämne), samt pennor och skoluniform?! Ekvationen går liksom inte ihop, det finns inte en chans. Grundskolan ska vara kostnadsfri i Malawi (*toppen!*), men med tanke på att de själva måste bekosta skoluniform och skolmaterial så innebär ju det att alla faktiskt inte har råd att skicka sina barn till skolan.

Efter att vi haft våra samtal med barnen bjöd vi in alla berörda familjer till stormöten, eller så kallade "inspirationsmöten", där vi fick chans att berätta mer om programmet och varför vi tycker att det är extremt viktigt för barnen att gå i skolan. Till mötena hade vi dessutom bjudit in rektorerna från de olika skolorna, samt byhövdingarna, och några elever från Mpsa Secondary School (som skulle representera "role models"), som alla ställde upp och höll fantastiska tal inför barnen och deras familjer. De inspirerade verkligen, inte minst eftersom nästan alla på ett eller annat sätt kunde relatera till hur de själva hade fått kämpa sig igenom skolgången.

Ett av våra inspirationsmöten. Här har vi vår hedersgäst, "the PEA", chefen för alla grundskolor i distriktet. Bakom henne sitter rektorer, role models och hövdingar.

Alla kom från extremt fattiga förhållanden och hade mötts av samma motgångar som de här barnen. En av killarna från det lokala teamet, Francis, berättade om hur hans mamma alltid hade haft ont om pengar, men att han trots alla motgångar lyckades klara av skolgången. Idag är han utbildad lärare (!), och har alltså tack vare goda studieresultat lyckats få stipendium till både gymnasiet och högskola.

Personligen tyckte jag att dessa möten var helt fantastiska. Mitt i allt allvar så låg det ändå mycket optimism i luften, och det kändes som att alla verkligen uppskattade att få samlas och samtala om problemen. Mötena avslutades med sång och drama, och de fick information om på vilket sätt vi från Afrogarden kunde stötta dem om de var villiga att återvända till skolan.

Här har vi utdelning av skol-startkitet, barnen får skriva under på att de vill vara med i programmet och gå tillbaka till skolan.

Alla barn och ungdomar som kunde skriva under på att gå tillbaka till skolan erbjöds ett litet skol-startkit med bl.a. ett par pennor, skrivböcker och tygväska, så att de i alla fall skulle ha något skolmaterial till att börja med. Därefter kommer Afrogardens sömmerskeelever, Kosoka-gruppen, att sy upp skoluniformer till de barn som stannar kvar i skolan. Så bra va?! Nu gäller det ju bara att se till att vi kan följa upp dessa elever, och försöka hålla uppe stödet för dem. Inga barn ska behöva hoppa av skolan på grund av en sådan simpel sak som brist på pennor och skrivböcker! Det gör ont i mig att se 8-åringar gå runt och valla getter om dagarna, under tiden som deras kamrater går i skolan och lär sig läsa och skriva. Barnen *vill* gå i skolan, och de vill ha samma chans till en ljus framtid som alla andra.

Avslutningsvis vill jag säga något som jag sagt till Christina många gånger, och som jag vill att alla ni som läser Afrogardens nyhetsbrev ska få höra. Till er som inte varit på besök i byn än, så vill jag bara meddela att det är *så imponerande* att få se allt som Afrogarden har åstadkommit för människorna i Mpsa. Det var extremt häftigt att få se utvecklingen som skett i byn på bara 2,5 år, och få se hur fantastiskt tacksamma alla byborna och hövdingarna är för de projekt som Afrogarden bedriver. Jag känner mig nästan löjligt stolt över att få ha varit med, på bara ett *liiiiitet* hörn, i ett av dessa viktiga projekt. Allt handlar om hjälp till självhjälp, och jag måste säga att mitt i all fattigdom och elände så finns det en stark tro på att saker och ting kommer att bli bättre. Att träffa kvinnor yngre än jag, som har blivit lämnade av sina män med 5-6 barn att ta hand om själva, utan någon som helst inkomst eller tillräckligt med mat för dagen, men *ändå* är optimistiska och kämpar dag för dag för att barnen ska få en chans till en ljus framtid... Ja, då får man perspektiv på saker och ting. Afrogarden har nått ut till så många behövande i byn och det är fantastiskt att se hur utvecklingen hela tiden går framåt. Grymt jobbat Afrogarden!

Med detta sagt vill jag säga till er som på något sätt stöttar Afrogarden: *Ni gör skillnad!*

*Varma hälsningar,
Lisa*